

Seděla jsem v novém bytě, *který mi Ríša zařídil*. Nikdy jsem moc nepřemýšlela nad tím, jak něco takového udělal, podobně jako si většina lidí nezjišťuje, jak v televizi fungují všechny částčky dohromady, aby obraz běžel. Bylo mi jasné, že neobchází realitní kanceláře ani nesedí u jejich internetových stránek. Představovala jsem si, že v jeho případě stačí myšlenka nebo jakási nadpřirozená energie, díky které luskne prsty a přitáhne mi ten správný byt. Na mé poměry se mi prostor zdál až příliš velký, ale nestěžovala jsem si.

Ostatní z Richardova užšího kruhu žili ve starém domě páchnoucím zatuchlinou a kouřem. Málokdo bydlel sám. Richard co týden volal některému z nich, aby si sbalil veškeré věci a přestěhoval se k někomu jinému. Stávalo se, že v malé garsonce nakonec bydleli bez ohledu na pohlaví třeba čtyři lidi, sdíleli postele i vše ostatní.

„Proč Ríša některý lidi takhle různě sestěhovává?“ zjišťovala jsem od mámy, protože jsem neměla dostatek odvahy zeptat se samotného Richarda. „Pomáhá jim tak. Většinou maj stejný problémy, který si tak můžou společně vyřešit. Naučí se žít s ostatníma, respektovat je nebo jim druhéj může zrcadlit jejich vlastní chyby. Chápeš, aby viděli, jaký doopravdy jsou, něco si uvědomili a tak,“ vysvětlila máma. Kývala jsem hlavou a doufala, že mě nic podobného v blízké době nečeká. Představa, jak mi Richard v noci volá, abych si vše sbalila a do hodiny ležela v posteli vedle bůhví koho, mi nepřišla ani trochu lákavá.

Přestože máma s Vojtěchem nikdy podobné stěhování nezažili, už několik měsíců po práci dojížděli na noční směny do supermarketu, kde měli doplňovat zboží. A nebyli sami. Do